

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 75/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť A. V., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 13, čl. 39 ods. 2 a čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 30 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sdo/32/2010 z 27. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2011 doručená sťažnosť A. V. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 13, čl. 39 ods. 2 a čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 30 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len

„listina“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sdo/32/2010 z 27. októbra 2010 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti vyplýva, že 28. marca 2007 požiadal Úrad... v B. (ďalej len „úrad“) o dávku v hmotnej núdzi z dôvodu svojej sociálnej odkázanosti a straty zamestnania. Jeho žiadosť nebola úradom akceptovaná z dôvodu, že vlastnil nehnuteľný majetok a príjmom z neho si mohol zabezpečiť úhradu svojich životných potrieb. Rozhodnutiu, ako aj celkovému posúdeniu svojej sociálnej situácie úradom sťažovateľ vytkol to, že *„Uvedené rozhodnutie nebolo založené na dôkazoch, ktoré by preukazovali, že mám príjem... resp. že ho môžem mať a tieto skutočnosti som neustále namietal, ako aj iné procesné chyby v konaní. Preukazoval som, že nemôžem a ani nemám príjem z nehnuteľného majetku. Úrad sa však nevysporiadal s predloženými dôkazmi a nevyhodnotil ich, vydal svojvoľné rozhodnutie, ktoré je nezákonným a nepreskúmateľným rozhodnutím.“*. Voči nesprávnemu posúdeniu sociálnej situácie a nepriznaniu dávky v hmotnej núdzi úradom sťažovateľ namietal tak v odvolacom konaní, ako aj žalobným návrhom v rámci správneho súdnictva na Krajskom súde v Banskej Bystrici a v odvolacom konaní na najvyššom súde, na ktorý adresoval aj svoje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok: *„V mojom prípade som vyčerpал všetky opravné prostriedky. Potom, čo rozhodol o mojej žiadosti... príslušný štátny orgán v I. a II. stupni, som sa začiatkom roka 2008 obrátil so žalobou o preskúmanie rozhodnutia na KS v Banskej Bystrici, následne s odvolaním proti jeho rozsudku na NS SR a nakoniec som podal dovolanie na NS SR, ktorý konanie zastavil, čo teraz namietam.“*

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namietal proti v poradí ostatnému rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo/32/2010 z 27. októbra 2010, ktorý konanie o ním podanom dovolaní zastavil z dôvodu, *„... lebo právomoc konať vo veci samej nemal“*. Ťažiskom jeho právnej argumentácie bolo tvrdenie (i) o nesprávnom právnom názore najvyššieho súdu: *„S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta OSP, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 OSP (či už to účastník namieta, alebo nie) nemal sa obmedziť NS SR len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania, ale zaoberať sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP. Najvyšší súd SR sa mal podaným dovolaním*

zaoberať s poukazom na § 242 ods. 1 veta druhá OSP a konanie nemalo byť zastavené, nakoľko vykazovalo znaky porušenia § 237 OSP. Tým došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“ K namietanému porušeniu (ii) ďalších v petite sťažnosti uvádzaných práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu sťažovateľ uviedol, že „nepriznaním peňažnej dávky sociálnej starostlivosti došlo k porušeniu základného sociálneho práva ustanoveného v článku 39 ods. 2 Ústavy... nastal u mňa stav hmotnej núdze, teda stav, ktorý podľa čl. 39 ods. 2 ústavy..., resp. podľa čl. 30 ods. 2 Listiny..., zakladal právo na takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok.

Konanie začalo 28. 3. 2007 na Úrade... a od uvedeného dátumu doposiaľ uplynula neprimerane dlhá doba s prihliadnutím na povahu veci a jej význam pre mňa. Namietam teda porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy... , z dôvodu neprimeranej dĺžky konania, pocitu neistoty, krivdy a úzkosti. “.

4. Na základe uvedeného a „V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv a práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sdo/32/2010 a jeho uznesením z 27. októbra 2010“ sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„... vyslovil porušenie... čl. 6 ods. 1 dohovoru v súlade s čl. 13 ústavy,... čl. 39 ods. 2 ústavy a čl. 30 ods. 2 listiny,... čl. 48 ods. 2 ústavy,

... zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo/32/2010 z 27. októbra 2010 a vrátil vec na ďalšie konanie

... priznal mi primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €... a v sume 2 000 €

... priznal mi trovy konania. “

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

7. Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

8. Sťažovateľ namietal porušenie svojich v petite označených základných práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu z dôvodu tej skutočnosti, že sa [pozri bod 3 (i)] nestotožnil s právnym záverom najvyššieho súdu o prípustnosti ním podaného dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, a uviedol: „*Zastávam názor, že na základe podaného dovolania mal NS SR poukázať na namietané pochybenia a z tohto dôvodu (§ 242 ods. 1 OSP) zrušiť rozsudok NS SR zo dňa 30. 11. 2009, sp. zn. 4Sžso/9/2009, ktorý nemohol byť vecne správny a vec vrátiť na ďalšie konanie.*“

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej

súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

10. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne aj práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

11. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 1 Sdo/32/2010 z 27. októbra 2010 v podstatnom uviedol:

„Najvyšší súd... dospel k záveru, že konanie o ňom treba zastaviť.“

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP). To neplatí aj vo veciach správneho súdnictva, v ktorých Najvyšší súd... nie je súdom dovolacím... a ako súd dovolací nemá právomoc konať.

Najvyšší súd... preto s poukazom na § 104 ods. 1 v spojení s § 246c OSP konanie vo veci zastavil, lebo právomoc konať vo veci samej nemal.“

12. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

13. Argumentácia sťažovateľa sa koncentrovala (bod 3 a 8) k právnemu názoru najvyššieho súdu, ktorý konanie o ním podanom dovolaní zastavil z dôvodu, že na konanie o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku v správnom súdnictve nemal svoju právomoc. Proti tomuto názoru najvyššieho súdu sťažovateľ oponoval zohľadnením ďalších podmienok tento postup odôvodňujúcich prihliadnutím na vady konania predchádzajúceho rozhodnutiu, ktoré sa napáda dovolaním a uvedených v § 237 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V sťažnosti uvádza: *„Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. V tomto prípade ide o odňatie možnosti účastníka konať pred súdom.“* V danej veci ústavný súd nezistil, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je svojvoľné a že by tak zasahovalo do práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy). Podľa

názoru ústavného súdu právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne aj základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery najvyššieho súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

14. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich procesnoprávných zákonných ustanovení podľa § 103 a nasl. upravujúcich skúmanie podmienok konania súdu v spojení s piatou časťou Občianskeho súdneho poriadku upravujúcou správne súdnictvo je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené a ústavný súd nezistil, aby ich aplikácia najvyšším súdom nebola ústavne konformná. V tejto súvislosti ústavný súd taktiež nezistil dôvody vyslovenia porušenia sťažovateľom označeného čl. 13 ústavy, ktorého porušenie vidí cez porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu pre absenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím a postupom najvyššieho súdu a označeným čl. 13 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahovým základom označeného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta, nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv podľa čl. 13

ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Sťažovateľ v súvislosti s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu namietal tiež porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 39 ods. 2 ústavy a čl. 30 ods. 2 listiny. Keďže sťažovateľ namietal porušenie označených práv len z dôvodu svojvoľnosti a arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedeným článkom ústavy a listiny, ktoré mali byť podľa neho taktiež porušené. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu a možným porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení ďalších sťažovateľových práv podľa čl. 39 ods. 2 ústavy, ako ani podľa čl. 30 ods. 2 listiny.

17. Absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 39 ods. 2 ústavy a čl. 30 ods. 2 listiny zjavne neopodstatnená.

18. Sťažovateľ v súvislosti s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu namietal tiež porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy [pozri bod 3 (ii)].

19. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípade namietania porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci. V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

20. Účinným prostriedkom nápravy porušenia základného práva účastníka konania na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov v konaní pred súdom je sťažnosť na prieťahy v konaní, ktorá je adresovaná predsedovi súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prieťahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prieťahov a ustanovuje za také prieťahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov]. Taktiež aj v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu podanie sťažnosti na prieťahy v súdnom konaní podľa už citovanej právnej

úpravy sa zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na konanie bez zbytočných priet'ahov (m. m. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Zmyslom uplatnenia tohto práva účastníka konania pred všeobecným súdom je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

21. Sťažovateľ v súvislosti s namietaným porušením svojho práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nepreukázal, že podal na jednotlivých stupňoch v jeho právnej veci konajúcich súdov kvalifikovanú sťažnosť na priet'ahy, pričom nesplnenie tejto podmienky je dôvodom na odmietnutie jeho podanej sťažnosti v tejto časti pre neprípustnosť. V okolnostiach danej veci ústavný súd navyše poznamenáva, že dorúčením ostatného/dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu sťažovateľovi už nemohlo dochádzať k porušovaniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy z dôvodu skončenia súdneho konania.

22. Sťažovateľ v texte podanej sťažnosti (pozri bod 2) taktiež nesúhlasil s právnym posúdením jeho právnej veci (ako takej) nižšími súdmi (prvostupňový - krajský súd a odvolací najvyšší súd). Uvedené tvrdenia ústavný súd vnímal ako súčasť širšej argumentácie sťažovateľa vo vzťahu k – v petite označenému – napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu. Vychádzal pritom z obsahu § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde (bod 7) a zo skutočnosti, že sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti napadol (iba) dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo/32/2010 z 27. októbra 2010.

23. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2011